

ALBINA

REVISTĂ ENCICLOPEDICĂ POPULARĂ

COMITETUL DE REDACȚIE:

ION KALINDERU, P. Gârboviceanu, G. Coșbuc, Gen. P. V. Năsturel,
Gh. Adamescu, I. Otescu, P. Dulfu, V. S. Moga, N. Nicolaescu,
Gr. Teodossiu, C. C. Pop.-Tașcă

Abonamentul în țară pe an . . . lei 5 || Abonam. în străinătate pe an lei 8
" " " " 6 luni " 3 || Un număr 15 bani

Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.
Manuscrisurile nepublicate se ard

Redacțiunea își rezervă dreptul ca, din articolele ce nu se vor putea publica în întregime, să dea numai extrase sau rezumate.

SUMARUL:

Artur Gorovei, Legile țării: Despre antichesă.
Em. Grigorovitz, Târgul Rădăușului. (Urmare). (Cu 3 ilustrațiuni).
I. Dragoslav, Zapisul.
N., Sfaturile unui dentist.
R., Mănăstirea Neamțului. (Cu 3 ilustrațiuni).
A., Din lucrările Cassei Școalelor: Muzica în școalele primare.
I. M. Voicheci, Desfacerea cărților populare.
V. S. Moga, Cronica agricolă, economică și comercială.

DIN ZIARE ȘI REVISTE:

Întelepciunea lui Solomon.

CRONICA:

Disolvarea Camerelor. — Alegeri. — Numiri noi.

PAGINA GLUMEAȚĂ:

Moșu, Cei doi Popești. (Cu 5 ilustrațiuni).

PAGINA COPIILOR:

Moșu, Caisa otrăvită. (Cu 3 ilustrațiuni).

SUPLEMENT:

Buletinul activității sociale a preoților și învățătorilor, anul III,
No. 14 dela 16 Ianuarie 1911.

LEGILE ȚĂRII

Despre antichreză

Imprumut dela Ion o mie de lei, pentru care trebuie să-i plătesc procent o sută de lei pe an, și mă învoesc cu el ca să se folosească de o casă a mea, până ce se va îndestulă de capitalul ce i se cuvine, și de procentele lor. Dacă această casă a mea este socotită că are un venit de trei sute de lei pe an, Ion care va locui în casă, ori o va închiria, va lua din acest venit al casei o sută de lei pentru procent, iar două sute le va lua asupra datoriei, așa că după cinci ani datoria mea se va stinge și eu mă voiu folosi iarăși de casa mea.

Acest fel de contract se numește *antichreză*, și trebuie numai decât făcut în scris și *transcris* într'o anumită condică la Tribunalul județului în care se află imobilul.

Creditorul este dator să îngrijească de întreținerea imobilului și să facă reparațiile fără care imobilul ar putea să-și piardă din valoare, reparațiuni care se numesc *necesare și utile*. Cheltuelile acestea le va scădea din venitul imobilului, așa că dacă a cheltuit anul acesta două sute de lei în aceste reparații, datoria mea nu se va mai stinge în cinci, ci în șase ani.

Creditorul nu devine proprietar al imobilului dacă datornicul nu-i plătește datoria la timp. Chiar dacă s'ar face o asemenea învoială, ea este *nulă*, adică se socotește că nici nu are ființă.

Artur Gorovel

TÂRGUL RADAUȚULUI

O schiță din Bucovina ¹⁾.

În susul pieței, cum am zice, se vede și acum după ploii mai resăriți prin vechimea lor, unul din aceste drumuri falnice, ce duc larg și îndemânat, cu șanțuri adânci pe delături, către satul Frătăuțul Vechiu, cel cu săliștea sa de Nemți. În apropierea acestui sat și mai sus, spre vestitul câmp al Horașului, se află adică gospodăriile și grajdurile mari de ale hergheliei, lucru care face pe oricine să înțeleagă îngrijirea ce se dă acestui drum cu adevărat împărătesc.

Herghelia Mitoc.

Mai încoace, spre stânga pieței, apucă un alt drum, nu așa măreț, aproape sărăcăcios și după ce se sucește printre

¹⁾ Vezi No. 14—15.

casele miciuțe și urâte, ce se respiră din ulița jidovească, iese printre grădinițele de zarzavaturi, ale Nemților mai scăpătați și dă pe un suiș lin spre câmpia goală. Nu mai suntem în târg și judecând după locul strâmt, vedem că ne aflăm pe un drum grunzuros de țară. Urmele de roate se adâncesc tot mai tare în hleiul roșiatic ce se zărește de sub poala unui început de deal. E povârnișul Osoiului, pe care-l ocolim până în fața unei pădurici de stejeri.

Ce puțin trufașă a fost și este azi această ieșire din târg, mie totuși, mi-eră cea mai dragă și scumpă, căci mă ducea în jumătate de cias la locul, de unde mi se trage neamul. Am mai povestit cu alt prilej cititorilor mei despre Horodnicul de Sus și o mai zic odată, că sat frumos românesc ca acesta, greu se găsește, cât ați căuta. Nu că-l laud, fiindcă-mi e acolo bastina părinților și a mamei copilului meu, dar așa-i. Și n'ar fi numai atâta, dar trei zeci de ani dearândul, de când am trecut dincoace, în Țara Românească, tot de casa noastră strămoșească a ținut vornicia acestui cuib de Români. Și numai la biserica veche, din sat, dacă aș fi vrut să merg să mă închin, tot de tata-socru, preotul satului, eră să dau. Cum nu eră să-mi fie drag Horodnicul de Sus? E satul cel mai lipit de marginea Rădăuțului, scaldat de apa albăstrue și rece a Topliței, ce curge ascunsă, până spre piața mare a Rădăuțului. Și ce mândru e așezat Horodnicul de Sus, la un capăt al șesului, chiar în spatele târgului, având fața îndreptată spre munții Carpaților, par'că ar fi fost pus strajă pe valea mare a Sucevei, ce se deschide de aici înainte.

Poate de aceea se va fi trudit așa strămoșul meu, de a venit fugar din țara muscălească, să-și regăsească scumpa lui Moldovă, pe care o părăsise ca flecău de 17 ani, luat cam cu sila de cetele generalului rusesc Mûnich, la anul 1739. Pățise și el, ce li s'a întâmplat în urmă la mult fecori de casă bună moldovenească. Că mi-i ademeneau Rușii în tot felul și-i luau cu dâșii în țara lor, de ajungeau apoi la slujbe înalte, cum a fost de pildă și cu Onu dela Iași.

În familia noastră s'a păstrat și azi hârtii vechi cari spun multe, dar cine să apuce a scormoni din nou lucruri uitate... și la ce? Cu gânduri trufașe, că ce și cum eră să fie, dacă veneau lucrurile altfel și nu, cum au venit, nu mi-am bătut nicicând capul. Destul de scump plătise tatăl meu, — cum îmi povestește adeseaori, — tradiția din familie, cumcă ne am trage din neam. Face să o spun și altora.

Moșul meu Irmolai, om cu multă socoteală, văzând că învățătura eră lucru scump, a lăsat pe cei doi băieți ce'i avea, adică pe tatăl meu și pe frate-său, primarul Horodnicului de azi, să învețe ce cam se putea învăța, pe vremile acele, așa prin apropiere, mai la mănăstirea Suceviței, mai la Rădăuți, dar după asta i-a pus frumușel, pe rând, la

treabă și gospodărie. Tatălui meu îi băgase însă în cap, încă mai dinainte, un unchiu călugăr ce tot se abătea pe la casă, fumuri de boierie. Și'ntr-o zi, prin postul mare, când moșul meu l-a fost trimis pe tata cu boii în țarină, să o curețe de spini, el ce s-a gândit, ce a făcut, dar atât, că a tulit-o drept în Moldova, la mănăstirea Neamțului, unde un frate de al moșului meu, arhimandritul Serafim, se găsea stăriț. Ce va fi învățat pe acolo bietul meu tată, e greu de spus. Destul că după moartea unchiului, s'a întors băiat cam ră-sărit dar fără nici un rost, adică nici bun de gospodărie, nici prea îndemânat pentru cartea nemțească ce se cerea pe la noi în Bucovina. Cu mare greu de și-a cârpit în urmă învățătura, încât să poată intra învățător și astfel să scape de slujba grea de opt ani a oștirea.

Dar să mă întorc înapoi la firul amintirilor mele și, părăsind Horodnicul, să apuc pe altă cale și să dau pe drumul mare, ce duce la stânga spre Rădăuți; iar în dreapta apucă spre vestita mănăstire a Suceviței, cea durată de neamul domnesc al Moghileștilor. Intracolo tăbărise în ziua de Probaj toate satele deprinprejur, mai ales însă Horodnicenii noștri.

Mănăstirea Suceviței.

În partea aceea se îmbie pe la jumătate de cale și un drum destul de bunicel al satului nostru. La ieșire din sat însă nu mă pot răbda să nu-mi întorc încăodată privirea la frumoasa școală cu 6 clase ce au clădit-o oamenii decățiva ani încoace. Unde acum 20 de ani încă nu prindeai copiii Horodnicenilor nici cu arcanul ca să-i aduci la învățatură, școala asta nouă, cât îi de încăpătoare, geme de băieți și fete, cari, învățând cu schimbul, unii dimineața și alți numai după amiază, nu dovedesc să se lumineze de ajuns. Acum comuna a cumpărat și cele două crășme de devale din sat. unicele cari mai rămăseseră încă neînchise după izgonirea jidovilor de către unchiul meu, vornicul. Astfel se mai fac două școli deosebite pentru sătenii împrăștiați, unii pe la așa zisa toloacă a Branîștei, iar alții tocmai hăt, dincolo, pe sub pădurea statului. O! dacă s'ar putea pune în locul fiecărei

crâșme câte o școală, cum s'a făcut la Horodnicul de Sus, tu neam ales a Israilului, oare ce te-ai mai face?

Drumul satului din partea asta, îi petruit, ba încă pe ici, pe colea, s'a sădit și câte un pom alături de șanțului, lucru de minune, care arată că vrau oamenii să facă cum face stăpânirea și tot par'că li vine greu să-și întinză ei înșiși umbră pe ogoarele lor. Și ogoarele sunt bine lucrate și făgăduesc, ca în toți anii, rod și bucate îmbelșugate. Unde prinde însă drumulețul satului a se sfârși și vine de se închiagă cu drumul împărătesc, zărim o fântână mare cu gizdele și brâu înalt de peatră. În dosul stâlpului sumeț al cumpenei cu ciutură ferecată, se înalță o cruce frumoasă de pomenire, cioplită din două lespezi întregi de stâncă adevărată. Nu trece om, de unde va fi venind, ca să nu se oprească o clipă și, făcându-și cruce, să nu mulțamească celui de sus pentru băutura răcoritoare, șoptind în același timp și numele acelora ce s'au gândit să facă așa binefacere însătașilor dela drum. Imi vin lacrimi în ochi, căci ctitolii însemnați cu slove vechi pe latul crucei sunt moșul meu Irmolai și Solomia, bunică-mea. Să-i aibă Dumnezeu întru împărăția sa.

Abia, abia îi țin minte când veneau la tata, la Rădăuți, unde trăgeau trăsura lor cu un cal la o parte de porțița casei vechi, în care stam. Și par'că îl văd pe bătrân și acum. Om înalt și puternic, în portul său sătesc, cu peptarul alb, închis la umăr, pletele părului argintiu, lăsate pe spate, cu mustașa și sprâncepile tufoase, dintre cari zimbea însă o față pururea veselă. Iar bunica, femeie nu tocmai mică și ea, numai puțin îndoită la mers, îmbrobodită cu testemel de mătăasă, sub care se furișau uneori șuvițele de păr albit peste marginea încrețită a frunții. Era greu să o prinzi ca să-i te uiți mai lung în fața senină, căci eră fire tăcută, care căută să te iaie, nu așa cu vorba, decât mai mult cu fapta. Că nu mai isprăvea cu cel sicriaș de sub capra cărușoarei, la care se'norcea într'una, scoțând și ducând la legăturile cu tot felul de lucruri bune strânse pentru mamă-mea.

Decât cu această duioasă amintire am și ajuns iar la târg, fără să vă spun ce falnică e intrarea în Rădăuți pe drumul acesta, care e ținut încă mai cu grijă decât cel al Frătăușului. Doar pe aici trec căleștile înhamate cu armăsari ale domnilor mari dela stăpânire, ce vin, mai ales toamna, la vânatoare de urși, în codri apropiați ai Carpaților. Pe aici a trecut la 1851 și tânărul împărat Franț Iosif, chip ca să-și cerceteze țările și văzând târgulețul cel curat cu drumurile sale netede și croite așa drept printre rândurile trufașe de plopi uriași, cică ar fi zis: «Că țărișoara Bucovinei e mărgăritarul între moșiile coroanei habsburgice». Numai atât că supușii noi, cu care a căutat să umple mama Austrie scumpa ei țărișoară, nu prea semănau a mărgăritari.

Că nu mai departe decât la 1848, adică cu trei ani înainte de venirea în primblare a împărațelului, adunătura de Sași, Unguri și Secui, pripășiți la Rădăuți dela ocupațiune încoace, a găsit că burzuluiala dela 48 le-ar putea fi bună și ea la ceva și eră să facă stăpânirei o soție urâtă de tot. Mișcarea de răsvrătire dela Viena și din toată Europa, intrase în capul câtorva derbedei, de credeai că se prăpădește târgul. Inarmați cu ce au putut prinde la mână, mulți chiar cu puști și cu pistoale, au ieșit în piață și atât de mult îi buimăcise asta pe oameni, încât numărul neastâmpăraților se prefăcuse în gloată turbată, care umblă urlând prin ulițe, strică și spargea ce-i venea în cale și sbiera să se-i deie *constituție*. Cei mai mulți nici nu știau ce cereau, dar așa eră, se vede, duhul ce apucase cu năprâsnicie lumea întreagă. A venit, nu-i vorbă, oaste, de i-a îmblânzit pe buntușnici. Pe mulți i-a băgat la temniță, iar pe câțiva, cei cu prădăciunea și cu samavolniciele, i-a împușcat în dosul livezii mari, de lângă drumul ce duce pe la biserica episcopiei, spre Vadul Vlădichei.

Biserica Episcopiei din Rădăuți.

Nu mult după aceasta au început apoi să treacă prin Rădăuți regimentele de pedestrimă muscălească și de cazaci fioroși, trimiși în grabă de țarul rusesc, ca să scape pe prietena Austrie de bucluc. Că și cră urgie mare, nu șagă, ce se pornise în țara ungurească, împotriva asupririi nemțești. Și nu știu zău cum ar fi ieșit treaba, dacă oștile muscălești pe deoparte, și mâna de ajutor ai credincioșilor frați români din Transilvania nu l-ar fi scăpat pe tătucul Ferdi-

nand, împăratul cel bătrân, care abia, abia a mai avut vreme să fugă teafăr din burgul dela Viena. A pus el apoi, așa mai mult de nevoie decât de dragă inimă, pe nepoțelul Franț Iosif pe tron, de s'au împăcat cu înșelul lucrurile, dar destul că s'a simțit și prin țărișoara Bucovinei câteceva din năbădăile anului 48.

(Va urma)

Em. Grigorovitzza

ZAPISUL

În satul Buciumeni de lângă târgul mare, eră odată unu Ion Durduc, zis «Lozinschi». El zicea că e din familie mare, și pentru asta eră tare mândru de dânsul, dar tare sărac: Să vedeți, aveă o casă ca o stână, acoperită numai cu pae, niște boi ca niște pastrame, și o vacă ca o piele uscată și copii șase la număr. Și dacă n'ar fi muncit, ar fi zis lumea că e leneș, da așa muncea cât un bivol, vorba româmului, și nu știu ori eră el sucit, ori, ce aveă, că nu se prindeă nimic de dânsul, ba într'un an de foamete eră să-și piardă și scorjitele de vite.

Fel de fel de gânduri își făcea noaptea, dar toate se risipă cu venirea zilei. Și se rugă, și se închină și el și pruncii și nevasta. Dar cerul par'că aveă șapte ziduri unul după altul și Dumnezeu adormit în palatul lui, și soare că nimic nu se răspundeă.

Odată anzise nu știu dela cine că în noaptea de Paști, se deschid cerurile tocmai când iese popa cu învierea și care ar aveă norocul să vadă minunea asta, lasă că i-s iertate toate păcatele, dar ce ar cere creștinul cela, accia îi dă bunul Dumnezeu.

Vestea asta a fost tare dulce pentru Durduc, dar se gândi: Hâm, da a fi el așa de bun la cel de sus, să aibă parte de așa ceva? Doamne, se răsgândi el, să am eu norocul ăsta, să fiu al dracului dacă nu aş cere o barbantă de galbeni. Și apoi traiu, nene. Și într'o clipă își făcū toate planurile ce ar puteă face cu o barbantă de galbeni. Mă rog se vedeă boer cu slugi. Pesemne, omul nostru a gândit într'un ceas bun.

Că iată că sosiră și Paștele, și de când a auzit vestea cu cerurile deschise și până atunci a visat numai barbanță cu galbeni. Și ce rugăciuni n'a făcut și ce mătăni în postul mare, să-i ajute cel de sus să vadă cerurile deschise!

Și-a dat cel de sus și s'a dus la înviere. Dar Doamne, când s'a întors, omul nostru avea un cap cât o barbanță.

«Tiu! vai!» sări femeia de colo, «ce-i pe tine, omule?».

— Ce să fie măi femeie, ia păcate. Pesemne tot cel sărac să pățească ce nu s'a pomenit pe lume.

Iacă, cum. Mi-a spus unul, mai acum câteva luni, că în noaptea de Paști se deschid cerurile, și că cine o avea norocul să vadă minunea asta, ce-ar cere în clipa ceea dela Dumnezeu sfântul, aceea îi dă. Eu unul, mi-am zis ca cel necăjit să-i cer o barbanță cu galbeni. Și m-am pus să pândesc. Cât am stat la înviere m'am uitat la cer. Și să vezi, tocmai când veneam acasă, deodată văd o dungă de lumină pe pământ, când mă uit în sus, cerul deschis de o palmă, și ce lumină și acolo îngeri. Deodată m'am zăpăcit și în loc să zic: Dă-mi, Doamne, o barbanță de galbeni, eu am rostit: Dă-mi Doamne un cap cât o barbanță. Și deodată am văzut cum îmi crește capul, cum se mărește și iată acum de abea intru cu el în casă.

Supărarea n'a fost proastă nici a femeii, iar a două zi se strânse lumea la Durduc ca la comedie. Și de atunci toți i-au zis numai Durduc; iar un om i-a zis:

— Prost ce-ai fost bade Gheorghe, să putea să te zăpăcești așa? Se vede că cel de sus și-a luat mințile, că prea te-ai bucurat la ceea ce nu aveai. Trebuie să ceri împărăția cerurilor. Că bani nu șed la el, decât norocul. Dumnezeu dă norocul, oamenii îl prind și-i cer bani. El le dă, dar banii nu șed la oameni, ci toți se duc la dracu.

Ce zici tu de boerul, care ne-a luat moșia? unde-s bani lui, unde-i el? Feciorii lui ajunseseră:

unul slujbaş la prefectură și altul la cotigele primăriei.

Nu ți-aduci aminte cum ne-a luat moșia?

Cică bunicii noștri dădeau câte o sforicică. Și tot au dat și au dat. Până într'o zi, țărani au rămas fără pământ; ba că își mărită o fată, ba își însoară un flăcău. Și țaranu prost, credeă că dacă îl poștește boeru la masa lui, apoi are să-l ție și în cărcă; iar când s'au dus la el la nevoile lor, i-a dat afară. Apoi a chemat pe alți boeri și le-a vândut moșia, și boerul s'a pregătit de fugă, și țărani l-au zapsit și l-au ajuns într'o noapte, pe la fântâna cea părăsită din hatul satului și el a svârlit banii în fântână, și a zis: Dela dracu ați venit, ai lui să fiți, și s'a svârlit și el în fântână. L-au scos tot sdrobot cu o leacă de suflet în el numai și atâta a putut spune, că banii is în fântână, și și-a dat sufletul. Au căutat țărani toată fântâna și mai ba să deă de un ban; dar nici apă de atunci n'a scos nimeni din ea. Și ce apă bună ci-că nu eră, tămăduitoare! Ziceă că a fost făcută de un pustnic bătrân. Așă că banii is la dracu, pe dracu cela care a luat banii boerului, să-l prinzi și să nu-l lași până nu ți-o da. Hei, da cine să aibă norocul cela!

Vorbele omului i-au sfredelit sufletul lui Durduc, și își zise: Ai, Doamne să-l prind eu pe încornoratul cela, și nu l-aș lăsă până nu mi-ar da banii boerului, și apoi să vedeți traiu.

Și a mai trecut un an, de-abea purtându-și capul de greu. Și cine știe cât l-ar fi purtat, dacă nu ar fi văzut iar în noaptea de paști cerurile deschise, să ceară lui Dumnezeu să-i facă capul la loc.

Așă se vede că e norocul, un numai așă: «Noroace, vin la mama încoace», ci și el își are găurile lui și până pui mâna pe dânsul, îți prăpădești și sufletul.

Tocmai așă se vede că a fost ursit și omul nostru, că dacă nu i-a fost scris să-i cadă din cer o barbanță cu galbeni, dar a fost s'o capete văzându-și ce aveă mai scump și neprețuit în rostul lui de om.

A trecut vreme dela asta, Durduc scăpase iar la cap sănătos. Acum se gândiă la banii boerului.

El știa fântâna dela hatul satului. Eră acum dărăpănată, străjuită doar de o cruce de piatră căzută și fântâna astupată cu crengi și cu petroaie. Nimeni nu mai da pe acolo, că eșia un miros urât și oameni stârniseră că în flece noapte ies doi berbeci și se bat cap în cap.

— Tot acolo trebuie să fie, își zise el după mai multe nopți de gânduri. Si într'o noapte de vară, pe o lună ca ziua, Durduc se sculă, își luă o casma și făcându-și câteva cruci o porni spre fântână. Eră tocmai ceasul potrivit, când dormiau și apele și în vremea când ci-că es încornorații la șotii și nelegiuri. Cu toate astea îi era tare frică lui Durduc, dar ajunsese acolo, și cu toate că-i dădu și un fior prin spate, se uită la fântână, se suci și se gândi s'o sape pe delături să facă o gaură și să-și facă loc. Intr'o noapte nu nădăjduia el să gătească, dar măcar să înceapă.

Și ridicând cazmaua, și când o lăsă, un zuruit i se părù că aude de sub pământ și nu mult, ce să vedeți d-voastră, că înspre el vine o trăsură și pocnea unul din bici, de credeai că-i la Sf. Vasile.

Aici, Durduc vru s'o radă, dar nu se mai putù urni din loc, pe când trăsura se apropie și ce să vezi? În ea un boer, pe capră vizitiu, fecior, și boerul cela era îmbrăcat ca boerii din vremea veche, și cu barba mare, și grăi:

— Tu sapi banii Ciurei hai? — Apoi tu nu știi că banii ăștia sunt ai mei?

— Da, a zis Durduc înflorat, îi sap, că-s sărac și cu o casă de copii.

— Și vrei să-i ai?

— Vreau! a răspuns el.

— Uite ce? hai până la mine acasă, și om face un zapis, un înscris, și ai voe să sapi. Alminteri nu mai ești om.

Și omul, de voe de nevoe, i s'a părut că se sue și pleacă cu trăsura spre Tâmpeschi, unde au fost odată niște căzărmi pustii în preajma cimitirului. Durduc știa că zidurile mai sunt de ele. Da acolo minune, lămpi aprinse, slugi ca acele, lăutari, joc, mese.

— Măi! și-a zis el, da asta încă e una; când s'au prefăcut curțile astea?

Și trăsura se opri, boerul sui scările, îl duse într'o odaie unde eră ca un fel de cancelarie, și boerul scoase o hârtie, scrise, scrise și îl puse pe Durduc să pue degetul. După asta a făcut zapisul boț și l-a înghițit, și deodată auzi o pocnitură strașnică din biciu afară, un uruit de trăsură, și omul nu a mai știut nimic.

(Va urma)

Ion Dragoslav.

SFATURILE UNUI DENTIST

Dentistul, dr. A. Kunert, a publicat o carte despre hrana cea mai potrivită pentru cei cari vor să aibă dinți sănătoși. El arată că e lucru de speriat cât de mult s'a întins caria sau putrejunea dinților la tinerimea din zilele noastre. Stricarea dinților e înse numai semnul că și trupul se hrănește prost, înseamnă că omenirea își prăpădește, pe zi ce trece, tot mai mult vloga și sănătatea.

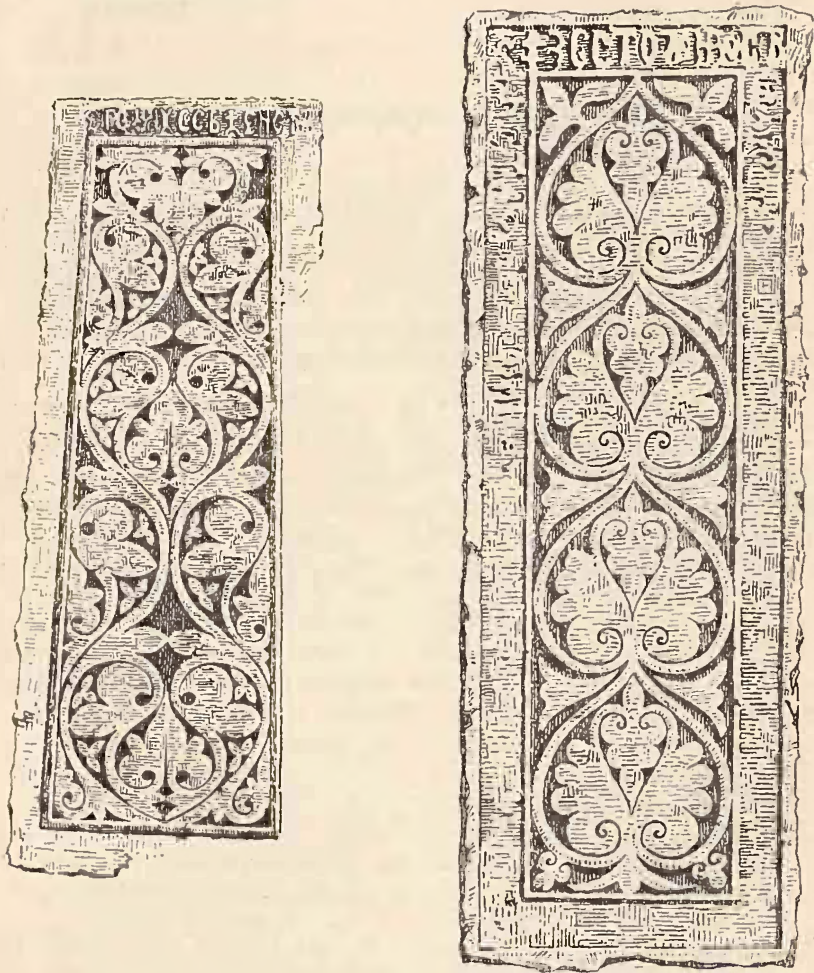
Iată ce sfaturi dă mumelor și gospodinelor:

«Mume, alăptați-vă singure copiii! Nu le dați prăjituri, ci înlocuiți-le cu poame. Intrebuințați zahărul numai la îndulcit cafeaua, compotul și prăjitura ce faceți în zile de ser-tătoare. Fierbeți cartofii cu coajă cu tot». Nu zice să mâncăm și coaja, dar să scoatem din ea prin fierbere zama în care se află hrană trebuitoare trupului și dinților. «Nu lepădați zeama din legume. Intrebuințați crupe mari, orez cu coajă, mazăre, bob, fasole, linte, căci sunt bogate în var!» Intrebuințați la băut și fierț apă văroasă. Părinți ai orașelor, mai gândiți-vă și la oasele cetățenilor, nu numai la căldările fabricanților! Popor german, — zice el, căci către Nemți scrie, — înfrâneză-te de la băuturi spirtoase sau mai bine părăsește-le cu desăvârșire. Nu crede atâta în carne, nu o privi ca mâncare obișnuită, dă-i rostul mărgenit ce aveă odinioară. Părăsește pâinea moale și albă, că nu-i de scamă, și te întoarnă la cea neagră, că acea e hrănitoare și sănătoasă. E bună și la cafeaua sau mai bine, la fierțura de demineață, căci îți dă nu numai dinți buni, dar putere și sănătate. Pâine cu țărăte cu tot, trebuie să-ți fie hrana zilnică, întocmai ca în vremile vechi».

N.

Mănăstirea Neamțului

D. N. Iorga publică în No. 3, anul al III-lea, al «Buletinului Monumentelor istorice», un articol intitulat: «Ștefan cel mare și Mănăstirea Neamțului. Aci d-sa arată ce au făcut diferiți domni pen-

tru această mănăstire, începând [dela Petru Vodă și până la Ștefan cel Mare. Acest articol este însoțit de mai multe ilustrațiuni, din [cari am reprodus

două în No. trecut al revistei noastre (Panaghiarul lui Ștefan) Dăm acum o vedere a bisericii Vechi din 1497 și două chenare de pietre de mormânt: una din 1447 a domnitorului Ștefan Vodă, alta din 1536 a egumenului Hariton.

R.

DIN LUCRĂRILE CASEI ȘCOALELOR

PENTRU MUZICĂ ÎN ȘCOALELE PRIMARE

Această binefăcătoare instituție a Casei Școalelor, care a adus mari servicii învățământului, s'a ocupat și de chestii mari ca și de chestii mici.

Voim să vorbim acum de *muzică*.

Intr'un număr trecut al «Albinei», d. *Teodor Solzănescu*, învățător, arată însemnătatea muzicii în învățământul primar, dar se plânge că învățătorii nu au o colecție de cântece potrivite pentru școală și pe un preț ieftin. D-sa face apel la Casa Școalelor ca să se gândească la această chestie.

Ne facem o plăcere să aducem la cunoștința tuturor că ideia d-lui Solzănescu a și fost pusă în practică.

Casa Școalelor în anul 1909 a tipărit un manual intitulat: «Cântece și coruri școlare pentru uzul copiilor din școalele primare». Acest manual de 340 pagine, cuprinde 152 bucăți împărțite în 4 grupe: a) Cântece la unison; b) Canoane în 2, 3 și 4 voci; c) Coruri pentru 2 voci; d) Coruri pe 3 voci egale.

Mulțimea și varietatea acestor cântece fac din acest manual un ajutor prețios pentru învățător.

El va găsi aci: *rugăciuni* («Tatal nostru», «Rugăciunea dimineții», «Rugăciunea de seară», etc.), *cântece bisericesti* («Plinirea tuturor bunătăților», «Steaua sus răsare», etc.), *cântece populare* (Horă, . . . , etc.), *cântece patriotice* («Cântecul soldatului, Marș soldătesc, Pe al nostru steag», etc.), *cântece școlare propriu zise* («Copilul și cartea», ș. a.), *jocuri copilărești* («Baba oarbă», ș. a.)

Melodiile se datoresc d-lor: *Kiriac. Wachman, G. Muguș, Ivela, Podoleanu, Teodossiu, G. Ștefănescu*, sau sunt culese din popor sau sunt luate din compozitorii străini și adaptate.

Astfel fiind, cartea este un adevărat tezaur pentru învățători și institutori.

Pe cât știm, Casa Școalelor a trimis câte un exemplar la toate școalele urbane și rurale.

Se vede însă că sunt școli înființate mai de curând cari nu l-au primit sau e vreo scăpare din vedere. De aceea e bine ca *toți învățătorii cari au pregătire muzicală* și cari nu posedă în bibliotecă un exemplar din această carte, să se adreseze revizorului școlar, ca acesta să intervină pentru a li se trimită îndată.

A.

Biserica veche din 1497 dela Mănăstirea Neamțului
(După „Buletinul comisiunii monumentelor istorice“)

Desfacerea cărților populare

Acesta e titlul articolului publicat de curând în „Albina“ de d-l Gh. Adamescu, prin care caută să agite una din cele mai de seamă chestii, dela rezolvarea căreia va atârna în mare parte ridicarea culturală a satelor noastre.

E foarte adevărat că sărăcia de cărți scrise pentru popor — pe gândul și firea lui — nu trebuie să ne mai îngrozească atâta de mult, căci câteva societăți, cum e „Steaua“ și altele, închegate de oameni pricepuți și cu dor de a răspândi în popor știința cea binefăcătoare, au dat la iveală multe cărți bune.

Nu putem spune însă că în această privință s'a făcut destul. Nu. Dar și atât, cât s'a făcut, cât s'a scris pentru popor, dacă ar fi avut drumuri largi deschise, ca să se strecoare în sufletul lui, tot ar fi fost ceva.

Aici stă marea greutate: cărțile n'au avut cum să pătrundă la sate. De s'ar găsi un mijloc prin care s'ar putea introduce, s'ar aduce cel mai mare bine unei cauze atât de mari.

A susține că sătenii nu citesc, ar fi să spunem până la un loc, un neadevăr. Am văzut eu toții cum cete de oameni dela țară — când vin la orașe — se fac ciopor pe câte un negustoraș cu coșnița încărcată de cărți ca „Mihu Haidueul“, „Zdrelea și Mărunțelu“, etc., pline de otravă sufletească. Asta dovedește că săteanul nu-i lipsit de gustul cititului.

Dacă este așa, de ce atunci nu se duce la librărie să-și cumpere cărți, cari nu i-ar strică nici sufletul, nici mintea? Nu se duce pentrucă mulți nu știu unde e librăria și chiar dacă parte din ei o știu, nu îndrăsnesc să intre, părându-li-se atâta lux în ele și nevăzând pe niciunul de teapa lor acolo.

Și poate ar intra bueros un sătean în librărie, dar el nu știe cărțile cele mai potrivite pentru mintea lui. De va cere librarului o carte, acesta nu va ține socoteală că, sub haina lui țărănească, se ascunde un om cu o minte prea *fragedă* și foarte se-toasă de adevăruri limpezi, și-i va da o carte ce-i va eși în cale. Puțin îi pasă lui, dacă citind-o acest om, o va înțelege ori nu. Iși vinde el marfa? atâta îi trebuie.

Țăranul ia cartea, o citește, o răsfoește de mii de ori, dar vede că nu se prinde nimic de mintea lui. Cine e vinovatul? Nici cartea, nici țăranul, ci librarul, care fie din neștiință, fie din faptul că vrea să-și vândă cu orice preț marfa, a pus în mâna acestui om o carte care nu-i folosește la nimic. Și țăranului atâta i-a trebuit, ca să-și formeze convingerea, că la librării nu sunt cărți pe gustul lui.

* * *

O altă pricină care pune mari piedici răspândirii cărților în popor e și *scumpetea lor*. Săteanul ține foarte mult la ieftinătate. Dă cu multă bucurie 10—20 bani pe „Mihai Haiducul“, dar nu-i vine la socoteală de loc să dea 70—80 bani pe „Coroana de oțel“, or pe „Războiul nostru pentru neatârnare“, ale lui Coșbuc, cu toată limpezimea de gândire și cu tot focul cu care sunt scrise.

Deci cărțile pentru popor să se ieftinească în marginile putinții.

Văzurăm că dacă săteanul se duce la târg câteodată (sunt și mulți cari nu dau prin orașe ani întregi), nu știe de unde să-și cumpere cărți bune, căci toți îl trag de mânecă și-l îndeamnă fiecare cum îi vine mai bine. Și dacă săteanul nu se duce la librărie, atunci rămâne ca librăria să se ducă la el, după cum spune d. Adamescu; și nici nu se poate altfel.

Acum să vedem cum s'ar putea duce librăriile la el? Foarte ușor. După cum pescarul își încarcă căruța de pește, or grădinarul de zarzavat și umblă prin sate de-și vând marfa, tot așa și librarul ar putea să pună într'o căruță cărțile bine alese pentru plugari și să meargă din sat în sat să le desfacă.

Dacă pescarul ori grădinarul ar căuta să-și vândă marfa numai pe bani, să fim înțeleși că n'ar face nimic. Unuia i s'ar împuși peștele, iar celuilalt i s'ar vesteji zarzavatul, căci țăranul n'ar putea să cumpere, neavând întotdeauna bani la îndemână. Și ei caută deci să-și desfacă marfa pe bucate. Plugarului îi vine foarte ușor să dea câțiva pumni de porumb or de grâu, să ia 2—3 căpățâni de varză or 3-4 peștișori.

Așa și cu vânzătorul de cărți la sate; dacă ar căuta să le dea

numai pe bani, puțini, poate prea puțini se vor găsi să cumpere, iar dacă ar căuta să le desfacă pe ce s'o putea, atunci sunt sigur că cel mai nevoieș om ar găsi în sărăcicioasa lui magazie câteva kilograme de bucate ca să-și cumpere o carte cu care să stea de vorbă mai uitând cele nevoi.

Deci: *Vânzarea cărților pe ce are săteanul*, e principiul dela care plecând, vom putea înlesni cu ușurință introducerea cărților în satele noastre.

Nu văd de fel nici o cale sănătoasă prin care s'ar putea strecură cărțile la țară prin *colportori*, cari să facă „un fel de apostolat, în lungul și latul țării, străbătând din casă în casă și plasând produsele noastre de presă“ în schimbul banului. Am văzut vânzătorii de icoane¹⁾ umblând prin sate și nu știu dacă se găseau câțiva inși să-i facă vânzare și aceștia erau: preotul, învățătorul, receptorul și alți funcționari ai satului. Cu toată bunăvoința pe cari o aveau sătenii de a cumpără icoane, nu puteau, căci n'aveau la îndemână banul.

— De, domnule, dacă ai lua porumb ți-aș da 2-3 băncioare²⁾ și mi-aș lua și eu o iconiță că tare frumoase sunt! a zis un țăran unuia din acești vânzătorii de cele sfinte.

Se vede d'aici că țăranul nu poate să dea decât ceace are.

* * *

Aici mai rămâne ceva de deslușit: 1) Cine să facă pe vânzătorul? 2) Cine să procure cărțile, și 3) Cine să conducă această afacere atât de însemnată?

1. Pe vânzătorul nu trebuie să-l facă oricine. Nu negustori din orașe să se cocoteze 'n vârful căruții, și să umble cu cărți, ci țărani din sate. Sunt mulți băeți din sătenii tineri și cu pricepere, cari ar putea să facă această meserie. Țăranii vor cumpără dela ei cu mai multă încredere.

2. Cărțile se pot trimete de toate societățile și de toți autorii cari și-au luat însăreținerea să facă asemenea scrieri pentru popor, dându-se bineînțele; un rabat din care să se plătească cei cu desfacerea lor.

3. Și să mai vedem acum cine ar fi mai în măsură să facă pe conducătorii desfacerei cărților populare la sate? Cred că la cei dintâiu, la care trebuie să se facă apel, vor fi învățătorii și preoții. Nesiliți de nimeni, am nădejdea, că-și vor lua asupra-și mulți această

1) Trimiși mi se pare de Casa Bisericilor.

2) Băncioara e dublu decalitr.

însărcinare frumoasă și sfântă în felul ei. Se vor alege deci câțiva preoți și învățători din fiecare județ cărora să li se trimeată de societăți și autori, cărțile, revistele sau ziarele pe care să le dea spre desfacere prin sate.

Aceștia își vor alege câte un om din sat pe care-l vor trimete cu căruța cu cărți prin toate satele pe unde se poate duce, desfăcând cărțile așa după cum am spus.

Această întreprindere să se facă mai ales către iarnă când plugarii n'au de lucru și au vreme prea destulă ca să și citească.

* * *

Că pot fi și alte mijloace prin care să se introducă cărțile populare la sate, nu zice nimeni că nu. Cei cari într'adevăr vor cu tot focul inimii lor să se facă lumină la țară, au cuvântul să le spună, dar să le spună.

Eu până aici nu mi-am dat decât o părere, și nu știu, dacă pusă în practică, s'ar putea deslegă cel puțin în parte, chestia ridicată de d. Adamescu. Că se va ajunge la rezultate frumoase ori nu, rămâne să încercăm și cei cari vor să încerce, vor găsi și în mine un susținător.

I. M. Voiceci

Învățător, Lița-Teleorman.

INȚELEPCIUNEA LUI SOLOMON

Regele Solomon, zice fabula, fu consultat într'o zi de judecătoria din Damac asupra unui proces foarte încurcat. Doi oameni se pretindeau drept fiii unui bogat neguțător, care murise și reclamate amândoi moștenirea. Ei fuseseră crescuți de neguțător, care părea că-i inbește deopotrivă. Dar el spunea totdeauna că numai unul din ei era fiul lui, și refuză cu încăpăținare să spună care era fiul. La moartea sa, judecătoria din Damac, cu toată înțelepciunea lor, nu putură afla care era adevăratul fiu și se duseră cu acest curios proces la regele Solomon. Acesta ordonă ca să vie cei doi fii și să se aducă cociugul cu rămășițele neguțătorului; și când cei doi fii fură dinaintea lui, el zise că acela va moșteni averea care cu un ciocan va sparge cociugul. Soldații aduseră un ciocan. Cel dintâiu dintre fii se grăbi ca să lovească cociugul; dar celălalt strigă: „Nu, niciodată nu voi putea sparge cociugul părintelui meu. Voesc mai bine ca fratele meu să ia moștenirea. „Tu ești fiul neguțătorului, zise atunci Solomon: Tu ai arătat respect și iubire către tatăl tău“.

(Calendarul ilustrat pe 1898)

Cronica agricolă, economică și comercială

Anul care de-abia ne-a părăsit, se poate prenumăra cu drept cuvânt între acei buni ani roditori, pe cari istoria noastră agricolă îi înregistrează în cartea de aur a economiei noastre naționale.

Cu toată temerea ce-am avut la începutul anului care de-abia ne-a părăsit, că din lipsă de zăpadă, producțiunea noastră agricolă ar putea să fie compromisă, cu toate acestea, anul trecut a fost foarte roditor, pentru acele semănături cari s'au făcut la timp și cărora tot la timp li s'au dat toate îngrijirile cerute de o agricultură mai raționată, în raport cu progresul învățământului agricol și în raport cu gradul de cultură în care se găsesc agricultorii noștri. Mi se pare că a trecut timpul, când eră destul să se facă o mică sgârietură cu plugul la suprafața pământului, în care să se semene grâul și să se ridice ochii agricultorului spre *cer* și să aștepte numai ce o da Dumnezeu.

Astăzi trebuie să ținem socoteală de asprimea climei, cași de orice condițiune economică, favorabilă sau nefavorabilă la producțiunea agricolă, ca bunele rezultate în agricultură să fie satisfăcătoare. Ar trebui să folosim cât se poate mai mult cursul apelor ce curg în lungime și deacurmezișul țării, la udarea semănăturilor, atunci când seceta ne amenință a prăpădi frumoasele semănături, în lunile de primăvară cași în cele de vară.

În privința aceasta vom aștepta mai mult inițiative particulare decât ale Statului, care de mult putea să facă o școală de irigațiune pe lunca râului Argeș, etc., cu un scop folositor pentru marele cași pentru micul agricultor. Se știe că încă din 1887, s'a trimes în Italia anume, un inginer spre a se specializa în această ramură agricolă, cu toate acestea nimic nu s'a făcut pentru a scăpa de secetă frumoasele noastre semănături eșite bine din iarnă și prăpădite de secetă de multe ori în Aprilie sau Maiu. Legea apelor, până astăzi stă în archiva Statului. Dacă în anul care de-abia ne părăsește, ploile, au căzut aproape la timp, încât recolta de grâu, orz și ovăz și mai cu seamă de grâu, a atins cifra de 30 $\frac{1}{2}$ milioane de hectolitri, nu putem prevedea dacă și în acest an, în care de-abia am intrat, acele ploi folositoare vor cădea tot în acelaș timp, când semănăturile vor avea mai multă trebuință de apă. De lipsa de apă, în anul trecut a suferit mai mult semănăturile de porumb făcute prea târziu, pe când cele făcute la timp au dat rod destul de bun.

În cât privește semănăturile de toamnă de grâu, orz și secară, ce lasă ca moștenire anul care de-abia ne-a părăsit, ele sunt inferioare semănăturilor celor din 1909, lăsate moștenire anului 1910. Această lipsă de semănături se ex-

plică din cauza timpului secetos și chiar rece, ce-am avut în lunile Septemvrie și Octomvrie. Cu toate acestea, timpul din luna Noemvrie și în mare parte și din Decemvrie, fiind mai prielnic acestor semănături, făcute mai la timp, cași celor făcute mai târziu prin porumbiște, a putut să crească și multe din ele chiar să înfrățească în cât frigul ce l-am avut la sfârșitul lunei lui Decemvrie, cași în această lună până la această dată, nu le poate aduce nici un rău și cu atât mai mult, cu cât în pământ se găsește destulă apă, pe de altă parte, tinerele plante acoperi destul de bine suprafața pământului pentru a împiedică circulațiunea curenților (vântului) printre brazde, la acele semănături cari nu s'a grăpat destul de bine sau cari nu s'au tăfălugit.

În luna Noemvrie și Decemvrie din anul trecut, pe lângă ploile calde ce au căzut în multe localități din țară, a căzut și puțină zăpadă în localitățile muntoase și mai cu seamă în părțile de sus ale Moldovei, în cari localități și frigul a fost mai mare. De aci putem deduce că în unele părți ale țării, ca în Muntenia, am avut până la această dată o toamnă ceva mai friguroasă, pe când în alte părți o iarnă mai potrivită și de puțină durată. Astfel fiind starea timpului, omul sărac din București, cași din alte orașe ale țării, a putut găsi de lucru spre a-și câștiga în mod cinstit pâinea zilnică. Și banul câștigat, în loc să-l întrebuințeze mai mult pentru lemne, l-a putut întrebuința mai mult pentru hrana sa și a familiei sale.

Din cauza timpului mai mult cald, se poate vedea prin multe grădini din București *Butculițele* deja îmbobocite și înflorite în această lună, cași în luna Decemvrie.

Starea timpului din lunele trecute, cași din această lună, până la această dată, nici un cultivator nu poate să se plângă, decât numai cei leneși cari n'a știut să profite și cari știu numai să amâne lucrările câmpului de pe o zi pe alta.

În rezumat. Semănăturile făcute din toamnă, atât cât s'a putut face și cari s'a făcut, până la această dată se găsesc într'o stare destul de bună, așa că anul care ne-a părăsît, spre a-și lua locul la una din paginile istoriei noastre agricole, se poate socoti ca un roditor și pus alătura cu anul 1905.

TÂRGURILE NOASTRE

În cât privește prețurile, cași afacerile cu cereale din anul trecut, în raport cu marfa ce am oferit spre vânzare, iarăși n'avem să ne plângem, căci prețurile în general vorbind, au fost destul de bune.

Între altele în rezumat prețul mijlociu cu care s'a încheiat anul 1910 și cu cari prețuri începe acest an 1911, în târgurile noastre:

Grâul, suta de kilograme s'a vândut	cu	12—17 lei
Porumbul	idem	cu 7—10 »
Cincantinul	idem	cu 10—12 »
Orzul	idem	cu 5—10 »
Ovăzul	idem	cu 4—9 »
Secara	idem	cu 7—10 »
Meiul	idem	cu 10—11 »
Fasolea	idem	cu 20—21 »

La târgul din București (Obor), grâul s'a vândut cu 15—16 lei suta de kgr.; secara cu 9—11 lei; orzul cu 9—10 lei și ovăzul cu 9—10 lei suta de kgr.

87)

TÂRGURILE STRĂINE

În Statele Unite Americane, semănătura de grâu nefiind acoperită cu zăpadă, ar fi suferit din cauza frigului destul de mare, care a durat mai mult timp, pe când în Republica Argentina, recolta porumbului ar fi suferit din cauza unei prea mari călduri. Aceste două știri sunt binevenite pentru speculanții de cereale din străinătate, cari ași ridicat prețul grâului cu 50 cent. la suta de kgr., deși nu se poate ști cu siguranță care are să fie producțiunea grâului în Australia, Argentina, Chili și Noua Zelandă, fiindcă în această lună, se face în aceste țări, seceratul grâului.

La târgul din Paris, grâul indigen s'a vândut cu 26—28 lei și 50 cent.; grăurile streine cu 21—22 lei; secara cu 17 lei și 50 cent.; orzul cu 16—20 lei; ovăzurile indigene cu 19—20 lei și 50 cent.; cele streine cu 14—15 lei și 75 cent.; porumbul cu 18 lei și 25 cent. și făina de grâu cu 38—41 lei.

În Germania, la Hamburg, grâul s'a vândut cu 21 lei; secara cu 13 lei; orzul și ovăzul cu 12 lei și 50 cent.

La Berlin, grâul s'a vândut cu 25—26 lei; secara cu 18 lei; și 50 cent.; orzul cu 12 lei și ovăzul cu 18 lei și 37 cent.

La Strasburg, grâul s'a vândut cu 27 lei și 50 cent.; secara cu 20 lei și 47 cent.; orzul cu 19 lei și 80 cent. și ovăzul cu 21 lei și 21 cent.

La târgul din Belgia, grâul s'a vândut cu 18—19 lei; secara cu 13—14 lei; orzul cu 14—16 lei și ovăzul cu 16 lei și 50 cent.

La târgul din Viena, grâul s'a vândut cu 25 lei; secara cu 21 lei și 50 cent.; orzul cu 13 lei și ovăzul cu 16 lei.

La Budapesta, grâul s'a vândut cu 22 lei, secara cu 16 lei și 28 cent.; orzul cu 14 lei și ovăzul cu 17 lei și 50 cent.

La Londra, grâul s'a vândut cu 20 lei și 70 cent.; secara cu 20 lei; orzul cu 13 lei și 25 cent. și ovăzul cu 12 lei.

La Froning (Olanda), grâul s'a vândut cu 19 lei și 17 cent.; secara cu 16 lei; orzul cu 14 lei și ovăzul cu 17 lei și 58 cent.

La Milan (Italia), grâul s'a vândut cu 26 lei; secara cu 19 lei și 25 cent.; orzul cu 21 lei și ovăzul cu 18 lei și 25 cent.

La Albacete (Spania), grâul s'a vândut cu 27 lei și 81 cent.; secara și orzul cu 19 lei și 50 cent. și ovăzul cu 17 lei și 7 cent.

La Geneva (Elveția), grâul s'a vândut cu 22 lei și 50 cent.; secara cu 18 lei și 70 cent.; orzul cu 17 lei și 50 cent. și ovăzul cu 18 lei și 25 cent.

La târgul din New-York (America), grâul se vinde cu 18—19 lei și 91 cent.; secara cu 15 lei și 64 cent.; orzul cu 13 lei și 80 cent. și ovăzul cu 11 lei și 85 cent.

La Târgul din Chicago, grâul s'a vândut cu 17—19 lei și 40 cent.; secara cu 15 lei și 33 cent., orzul cu 13 lei și 80 cent. și ovăzul cu 9 lei și 32 cent.

La Târgul din Algeria și Tunis (Africa), grâul roșu s'a vândut cu 26—27 lei și 50 cent.; grâul alb cu 24 lei și 75 cent.; orzurile cu 15—16 lei și ovăzurile cu 14—15 lei și 25 cent.

În toate târgurile străine prețurile sunt socotite pe suta de kgr., ca cea mai dreaptă măsură.

V. S. Moga

C R O N I C A

Disolvarea Camerelor.—Alegeri

În ziua de 10 Ianuarie, Camerele s'au adunat după vacanță. Noul guvern s'a prezentat înaintea ambelor Adunări și a citit decretul regal pentru numirea miniștrilor; apoi decretul prin care se disolvă ambele Adunări și se convoacă colegiile electorale pentru a alege senatorii și deputații, pentru zilele următoare:

6	Februarie	alegerea delegaților col. III
16	"	col. I de deputați
18	"	col. II "
20	"	col. III "
22	"	col. I de senatori
24	"	col. II "
26	"	colegiul universităților.

Nouile Camere se vor adună în ziua de 7 Martie 1911.

Numiri noi

Noul guvern a făcut numiri în funcțiunile superioare, rămase vacante prin demisia titularilor.

S'au numit secretari generali:

La Ministerul de interne, d. *Paul Teodoru*; la finanțe, d. *Vivescu*; la războiu, d. *general Popovici*; la industrie, d. *Cr. Staicovici*; la domenii, d. *George Lucasievici*; la lucrări publice, d. *N. Davidescu*; la instrucție, d. *C. Meissner*; la justiție, d. *Lazăr Munteanu*; la externe rămâne tot d. *Cantacuzino*.

Director-general al postelor și telegrafelor: d. *Lt.-Colonel Verzea*. Director al serviciului sanitar: Dr. *N. Bărdescu*. Prefect al poliției Capitalei: d. *I. Mitilieu*.

PAGINA GLUMEAȚĂ

Cei doi Popești ¹⁾

Intâmplarea făcu ca să locuească într'un sat doi oameni cari deși nu erau nici rude de departe, cu toate astea pe amândoi îi chemă Ghiță Popescu.

Când un strein venea și întrebă de Popescu,
— De brutar sau de potcovar întrebați?

Altă dată ziceau: De Popescu cel mic sau de cel mare întrebi?

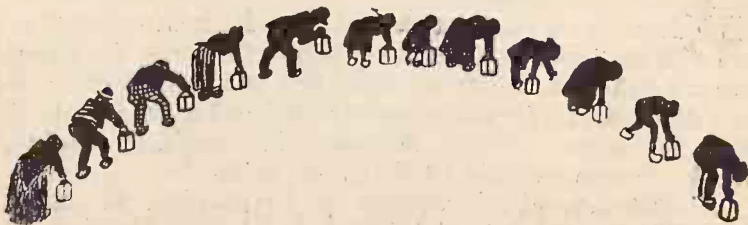
Căci Popescu brutarul era lung cât o zi de post, pe când Popescu potcovarul era scurt și gros.

Amândoi erau supărați căci de multe ori nemeriă cineva la Popescu brutaru, când căută pe Popescu potcovaru și invers.

Popescu cel lung spunea: când mă voiu scăpa de borțosul ăsta?

Celălalt strigă: când mă voiu scăpa de prăjina asta din drumul meu?

Intr'o zi fata proprietarului de-acolo, care era foarte bogat, plimbându-se, pierdă un inel cu pietre scumpe și promise o bună recompensă celui ce-l va găsi.

¹⁾ Localizare din limba franceză.

Toată lumea începù să caute.

Cei doi Popești nu se lăsară mai pe jos. Și într'o zi cei doi Popești se întâlniră în pădure cău-
tând amândoi inelul. De odată Popescu cel lung zări
într'un cuib dintr'un pom inelul care strălucea, dar
deși erà el destul de înalt, tot nu ajungea.

Ce să facă? Se înțelese cu Popescu cel scurt,
să se sue pe umerii lui și să ia inelul. Așa și fă-
cură. Se duse cu el la fata proprietarului, care le
dete o bună sumă de bani.

Cu acești bani ei își făcură câte o casă unul
lângă altul și fiecare își deschise prăvălie, punân-
du-și firma :

„Popescu brutar“

„Popescu potcovar“

De atunci ei erau cei mai buni prieteni. Și ast-
fel se termină istoria celor doi Popești.

Moșu.

Caisa otrăvită ¹⁾

— Cine a mâncat o caisă, întreabă mama pe Irina.

— Eu cred că pisica răspunse Irina.

La masă mama spuse că eră o caisă mai mult, dar a dispărut și că Irina crede că pisica a mâncat-o.

— Vai săraca pisică, zise tatăl, o să moară.

— De ce întreabă repede Irina?

Pentru că sâmburele de caisă are o otrăvă tare și moare cine îl înghite.

— A! tată, strigă Irina, n'am să mor pentrucă n'am înghițit sâmburele,

Tatăl și mama se puseră pe rîs; iar Irina înțelese că istoria cu otrava din sâmbure nu eră decât

¹⁾ După franțuzește.

un mijloc ca să o facă să mărturisească că ea a mâncat caisa și începù să plângă. Părinții o iertară,

ea se îndreptă — se făcù mare și-mi istorisi pățania ei pe care o scriseu și eu pentru cititorii „Albinei“.

Moșu.

„STEUA“

Societatea „Steua“ lucrează pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a

răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Membrii înscriși și cotizațiuni plătite (urmare)

George D. Neștian (Bârlad), 2 lei; Ștefan Dobrescu (Bârlad), 2 lei; Drăgănescu Gh. (Bârlad), 2 lei; Vasile Simionov (Bârlad), 2 lei; Dumitru Mironescu (Bârlad), 3 lei; Z. Popovici (Bârlad), 2 lei; E. Ghinescu (Bârlad), 2 lei; Neguș (Bârlad), 2 lei; Ion Chiriceanu (Bârlad), 2 lei; Dumitru Vasiliu (Bârlad), 2 lei; Gh. Alexandrescu (Bârlad), 2 lei; Tiberiu Popescu (Târgu Jiu), 2 lei; Gheorghe C. Ardeleanu (Târgu Jiu), 2 lei; Ion Căprescu (Târgu Jiu), 2 lei; Ion Danu (Târgu Jiu), 2 lei; Nicolae Gh. Muzicescu (Târgu Jiu), 2 lei; Stelian Sterescu (Târgu Jiu), 2 lei; Gheorghe Hristache (Târgu Jiu), 2 lei; Er. Medianu (Ilfov), 2 lei; Gheorghe Codrescu (Ilfov), 2 lei; Nicolae Popescu (Ilfov), 2 lei; Radu Imăr (Ilfov), 2 lei; Ion Petre (Ilfov), 1 leu; Vasile Manolescu (Ilfov), 1 leu; Vasile Sagasta (Ilfov), 1 leu; Grigorie Zăbavă (Ilfov), 1 leu; Dima Radu (Ilfov), 1 leu; Vasile Burca (Ilfov), 1 leu; Gheorghe Lăzărescu (Ilfov), 1 leu; Gheorghe Dinu (Ilfov), 1 leu; Dumitru Rădulescu (Ilfov), 1 leu; Constantin Mateescu (Ilfov), 1 leu; Ion Simion (Ilfov), 1 leu; Ion Gogulescu (Ilfov), 1 leu; Petre Niță (Ilfov), 1 leu; Ion Gheorghe (Ilfov), 1 leu; Anghel Ilie (Ilfov), 1 leu; Ion Stancu (Ilfov), 1 leu; Ion Gh. Popa (Ilfov), 1 leu; Vasile Moroianu (Ilfov), 1 leu; Costică Stănescu (Ilfov), 1 leu; Alexe Popa (Ilfov), 1 leu; Moise Andrei (Ilfov), 1 leu; Mitru Mărunți (Ilfov), 1 leu; Vasile Andrei (Ilfov), 1 leu; Ion Marcu (Ilfov), 1 leu; Barbu Pena (Ilfov), 1 leu; Marin Tudor (Ilfov), 1 leu; Nicolae Lazăr (Ilfov), 1 leu; Ion Popa (Ilfov), 1 leu; Manică Ioniță (Ilfov), 1 leu; Nae Ionescu (Ilfov), 1 leu; Iancu C. Cristea (Ilfov), 1 leu; Gustav Kvorka (Ilfov), 2 lei; Ioan Popescu Cartianu (Suceava), 2 lei; Constantin Rabega (Suceava), 2 lei; Ion I. Ciupală (Suceava), 2 lei; Ioan Andrian (Suceava), 2 lei; Dimitrie Secară (Suceava), 2 lei.

1 leu; Ioan Băltăceanu (Suceava), 1 leu; Mihai Pintilie (Suceava), 1 leu; Ioan Gheorghiu (Suceava), 1 leu; Gheorghe Beloescu (Suceava), 1 leu; Gheorghe Alexandrescu (Suceava), 1 leu; Stoica Rădulescu (Suceava) 1 leu; Fani Constantinescu (Suceava) 1 leu; Constantin A. Panait (Suceava) 1 leu; Dumitru Măhălău (Suceava) 1 leu; Vasile Sufletu (Suceava) 1 leu; Ion Pavel (Suceava) 1 leu; Haralambie Braniște (Suceava) 1 leu; Nicolae Ghiurcă (Suceava) 1 leu; Gavril Plăcintă (Suceava) 1 leu; Vasile Gav. Tudose (Suceava) 1 leu; Vasile Nestor (Suceava) 1 leu; Toma N. Siminei (Suceava) 1 leu; Vasile Plăcintă (Suceava) 1 leu; Toader So-mătcă (Suceava) 1 leu; Ilie D. G. Țincă (Suceava) 1 leu; Arsinte Cârjă (Suceava) 1 leu; Toader V. Găină (Suceava) 1 leu; Simion N. Țincă (Suceava) 1 leu; Dumitru Rusu (Suceava) 1 leu; Nicolae Nicu (Suceava) 1 leu; Haralambie Coată (Suceava) 1 leu; Toader Dumitriu (Suceava) 1 leu; Alexe Dudici (Suceava) 1 leu; Ilie Feraru (Suceava) 1 leu; Vasile Epure (Suceava) 1 leu; Toader Nistor (Suceava) 1 leu; Grigore Mustna (Suceava) 1 leu; Ghiță Ștefănescu (Suceava) 1 leu; Ion V. Epure (Suceava) 1 leu; Pantilimon Nistor (Suceava) 1 leu; Mihai V. Macovei (Suceava) 1 leu; Simion Gh. Borșoaic (Suceava) 1 leu; Gheorghe Mi-hăilescu (Suceava) 1 leu; Menea P. F. Nichita (Suceava) 1 leu; Gheorghe T. Florea (Suceava) 1 leu; Gheorghe Alexoia (Suceava) 1 leu; Constantin Zaharia (Suceava) 1 leu; Simion Rusu (Suceava) 1 leu; Ludvig Winink (Suceava) 1 leu; Iohann Dettelbach (Suceava) 1 leu; Toader Agapie (Suceava) 1 leu; Lixandru T. Lupului (Suceava) 1 leu; Gheorghe Zrif. (Suceava) 1 leu; Gheorghe Bălăceanu (Mehedinți) 2 lei; Maria C. Bălăceanu (Mehedinți) 1 leu; Nicolae Crăciunescu (Mehedinți) 1 leu; Victor C. Pretorian (Mehedinți) 1 leu; Maria Străchesiu (Mehedinți) 1 leu; Gheorghe I. Tomescu (Mehedinți) 1 leu; Nicolae Lăcescu (Mehedinți) 1 leu; Constantin Gheorghiu (Mehedinți) 1 leu; Constantin Mărgineanu (Mehedinți) 1 leu; Ștefan Porojenescu (Mehedinți) 1 leu; Ion G. Fortu-neanu (Mehedinți) 1 leu; Marin Pretorian (Mehedinți) 1 leu; Ion Dâr-voreanu (Mehedinți) 1 leu; Constantin N. Pavvntescu (Mehedinți) 1 leu; Constantin Săvulescu (Mehedinți) 1 leu; Dumitru Popescu Puicea (Mehedinți) 1 leu; Mihaile Mănescu (Mehedinți) 1 leu; Alexandru Molănescu (Mehedinți) 1 leu; F. Bumbaru (Mehedinți) 1 leu; Dumitru C. Severi-neanu (Mehedinți) 1 leu; Nicolae Șofican (Mehedinți) 1 leu; E. P. Rup-tureanu (Mehedinți) 1 leu; Ilie Ciortan (Mehedinți) 1 leu; Constantin D. Sănduțu (Mehedinți) 1 leu; Constantin St. Ionescu (Mehedinți) 1 leu; Ion Drăghici (Mehedinți) 1 leu; D-ra Aurelia Tomescu (Mehedinți) 1 leu; Elena Purcaru (Mehedinți) 1 leu; Pr. D. Lupescu (Mehedinți) 1 leu.

(Va urma)

MINISTERUL FINANTELOR

DIRECȚIUNEA CONTABILITĂȚII GENERALE A STATULUI ȘI A DATORIEI PUBLICE

Tablou de numerile titlurilor de rentă 4% amortibilă din 1889, împrumutul de 32.500.000 lei, ieșite la sorți la tragerile precedente și neprezentate la rambursare până la 1/14 Decembrie 1910.

Titluri a 5000 l. i

No. titlurilor	Data eșirii la sorți		No. titlurilor	Data eșirii la sorți		No. titlurilor	Data eșirii la sorți		No. titlurilor	Data eșirii la sorți	
	Luna	Anul		Luna	Anul		Luna	Anul		Luna	Anul
21082	Iunie	1910	22016	Iunie	1910	22765	Iunie	1910	23912	Iunie	1910
21383	»	»	22268	»	»	23155	Decemv.	1906	23960	»	1906
21456	Decemv.	1909	22410	Decemv.	1909	23338	»	1906	23975	»	1909
21458	Iunie	»	22440	Iunie	»	24411	Iunie	1910	24039	»	1910
21696	Decemv.	»	22755	Decemv.	»	23871	»	»	24016	»	»

PURGEN

CU RENUME UNIVERSAL. Recomandat de medici în toată lumea pentru adulți și copii cât de mici. De o eficacitate absolut sigură, singurul contra *constipațiunii, congestiunii și migrenei*, plăcut la gust, nu produce colici și n-are efecte rele asupra organismului.

=====
Cel mai economic, cutia cu 25 purgative lei 1.50
=====

Rugăm a se refuza
pastilele cari nu
vor avea această

**PURGEN
BAYER**

inscripție, căci sunt
falsе, vătămătoare și
produc colici

FILIP LINDENBERG

București. — Str. Lipscani, 4. — București.

(Dela 1 August: Str. Smârdan, 15)

SINGURUL MAGAZIN SPECIAL

CU

JUCARII DE COPII

Obiecte frumoase și durabile cu prețurile
cele mai leftine

Mare depozit de articole de:

**PĂCĂLEALĂ, FARSE și SURPRISE, APARATE
SURPRIZĂTOARE DE SCAMATORII**

THE BANK OF ROUMANIA, LIMITED

Capital Lire sterline 300.000 deplin
vărsat. Sediul Londra. Sucursala Bu-
curești.

Comitetul central: la Londra
Lachlan Macintosh Rate
G. I. Goschen
Viconte Duncan
E. W. H. Barry
Robert Hamilton Lang
Demetre de Frank Viena
P. Naville Paris
Ad. Vernes

Directori: { C. A. Stolz
 { E. E. Goodwin.

Censori: Ioan Kallinderu, Demetru Ioan
Ghika și Arthur Green.

Sediul social:

Londra 6 Creta Winchesterstreet.

Sucursala: București, Piața Sf. Gheorghe.

„NAȚIONALĂ“

SOCIETATE GENERALĂ DE ASIGURARE, București

Capital în acțiuni întreg vărsat în
aur Lei 2.000.000

Fonduri de rezervă
compuse din prime
și daune 3.955.688.76

Idem format din capi-
tal și alte rezerve „ 1.075.842.60

Total în aur „ 7.052.531.36
Daune plătite 33.000.000

Vice-președinte, A. Băicoianu.

Dir. general, E. Grunwald.

„NAȚIONALĂ“ asigură contra in-
cedutului a „grindinei“, contra ris-
cului pierderii valorilor. Asigurările
pentru viață sunt primite în toate
combinățiunile obișnuite ca: „cas de
moarte, supraviețuire, zestre și rentă“.
Sediul social în palatul Soc. din str.
Doamnei No. 12, București. Repres.
generală în Buc. str. Smârdan No. 4.
Agenții în toate orașele din țară.

CREMA, PUDRA ȘI SĂPUN „FLORA”

nu se vând decât în ambalajul original arătat aci (un sfert din mărimea naturală) și cu următoarele prețuri:

Crema lei 1.50 — Pudra lei 2 — Săpun lei 1.25

Refuzăți dar în interesul Dv. ca neevitabile dacă vi s'ar oferi aceste preparate în cantități mai mici sau altfel decât în ambalajul original aci arătat și cu etichetele neatînse.

Crema și Pudra „FLORA” se pot întrebuița fără grijă cât de mult timp, acest fapt e stabilit oficial de institutul de Chimie al Statului, care a constatat la 12 Septembrie sub No. 1.110, că: „Crema și Pudra „Flora” nu conțin substanțe toxice sau de acele cari printr'o întrebuițare îndelungată pot vătămă sănătatea”. — Pomadă de păr „Flora” neîntrecută pentru îngrijirea rațională și igienică a părului; Borcan mare lei 2.50, mic lei 1.75 — Capilogen „Flora” (apă de păr), curăță mătreața după câteva întrebuițări; Sticla mare lei 3.25, mică lei 2.50 — La nemulțumire se restituie costul pentru oricare din aceste preparate.

PECTOSIN ITEANU

vindecă tusea cea mai rebelă și e preparatul cel mai rațional pentru a trata cu succes bronșitele acute și cronice, tuse convulsivă (măgărească), emfizemul pulmonar etc. Sticla lei 3.— La Drogerii și farmacii.

Hemoferul Iteanu Unul din cele mai puternice reconstituante ale corpului slăbit, mărește greutatea corpului și redă poftă de mâncare perdută, suveran pentru a combate anemia lipsa sângelui, clorosa, debilitatea generală, dispepsia, constipația, Leucorea (poală albă la femei) Histeria, Neurastenia, Amnezia, Slăbirea memoriei, Lîmfatismul, etc. Hemoferul Iteanu este autorizat de Onor. Consiliul Sanitar Superior și recomandat de eminentii noștri medici Prof. dr. Bucilău, Prof. dr. Leonte, Prof. dr. Negel (Iași) și alții, după experiențele îndelungate.— Prețul lei 4.— La Drogerii și farmacii.

Nevralgiile cele mai rebele durerile de cap, migrena, durerile reumatismului acut, articular lumbago, durerile de dinți cele mai tari. mai ales nevralgice, precum și orice dureri provenite din răceală sunt combătute cu deplin succes prin întrebuițarea

Pastilelor Nevralgine Jurist

Aprobate de Consiliul Sanitar Superior. Prețul unui flacon lei 2.50, o dosă 50 bani. La Drogerii și Farmacii.